BESCHIKKING VAN HET HOF (Grote kamer)

1 augustus 2022*

[Zoals gerectificeerd bij beschikking van 18 april 2023]

„Hogere voorziening – Interventie – Staatssteun – Steunregeling die door het Koninkrijk België ten uitvoer is gelegd – Toelating van interventies in het kader van een procedure in hogere voorziening tegen een arrest van het Gerecht – Vernietiging van de beslissing van het Gerecht – Terugverwijzing van de zaak naar het Gerecht – Beslissing van het Gerecht om door een interveniënt in hogere voorziening ingediende schriftelijke opmerkingen inzake het arrest tot terugverwijzing niet in het dossier van de zaak op te nemen – Impliciete weigering van het Gerecht om een interveniënt in hogere voorziening toe te laten als interveniënt voor het Gerecht – Ontvankelijkheid van de hogere voorziening – Hoedanigheid van interveniënt voor het Gerecht van een interveniënt in hogere voorziening – Na het verstrijken van de termijn ingediende hogere voorziening – Verschoonbare dwaling”

In zaak C-74/22 P(I),

betreffende een hogere voorziening krachtens artikel 56 van het Statuut van het Hof van Justitie van de Europese Unie, ingesteld op 28 januari 2022,

Soudal NV, gevestigd te Turnhout (België),

Esko-Graphics BVBA, gevestigd te Gent (België),

vertegenwoordigd door H. Viaene, advocaat,

rekwirantes,

andere partijen in de procedure:

Magnetrol International NV, gevestigd te Zele (België),

verzoekster in eerste aanleg,

Europese Commissie, vertegenwoordigd door P.-J. Loewenthal en F. Tomat als gemachtigden,

verweerster in eerste aanleg,

geeft

* Procestaal: Engels.

HET HOF (Grote kamer),

samengesteld als volgt: K. Lenaerts, president, L. Bay Larsen (rapporteur), vicepresident, A. Arabadjiev, C. Lycourgos, E. Regan, I. Jarukaitis, N. Jääskinen en I. Ziemele, kamerpresidenten, M. Ilešič, P. G. Xuereb, N. Piçarra, L. S. Rossi, A. Kumin, N. Wahl en O. Spineanu-Matei, rechters,

advocaat-generaal: M. Szpunar,

griffier: A. Calot Escobar,

gezien de stukken,

gehoord de conclusie van de advocaat-generaal ter terechtzitting van 14 juli 2022,

de navolgende

Beschikking

1 Met hun hogere voorziening verzoeken Soudal NV en Esko-Graphics BVBA om vernietiging van de beslissing van het Gerecht van de Europese Unie van 6 december 2021, waarbij het heeft geweigerd hen te erkennen als interveniënt in zaak T-263/16 RENV en hun schriftelijke opmerkingen over de conclusies die moesten worden getrokken uit het arrest van het Hof van 16 september 2021, Commissie/België en Magnetrol International (C-337/19 P, EU:C:2021:741), op te nemen in het zaakdossier ter beslechting van het geding in die zaak (hierna: „bestreden beslissing").

Toepasselijke bepalingen

2 Artikel 1, lid 2, onder c), van het Reglement voor de procesvoering van het Gerecht bepaalt dat, voor de toepassing van dit Reglement voor de procesvoering, onder „partij" en „partijen", zonder nadere aanduiding, elke partij in het geding wordt verstaan, met inbegrip van de interveniënten.

3 Artikel 60 van dit Reglement bepaalt dat de procestermijnen worden verlengd met een forfaitaire termijn wegens afstand van tien dagen.

4 Artikel 79 van het Reglement voor de procesvoering luidt:

„In het *Publicatieblad van de Europese Unie* wordt een mededeling bekendgemaakt met daarin de datum van neerlegging van het gedinginleidend verzoekschrift, de naam van de hoofdpartijen, de conclusies van het verzoekschrift, alsmede de aangevoerde middelen en voornaamste argumenten."

5 De artikelen 142 tot en met 145 van dat Reglement bepalen de regels inzake interventie voor het Gerecht.

6 Artikel 143, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Gerecht bepaalt dat „[h]et verzoek tot interventie moet worden ingediend binnen zes weken, te rekenen vanaf de in artikel 79 bedoelde bekendmaking".

7 Artikel 215 van het Reglement voor de procesvoering luidt als volgt:

„Wanneer het Hof van Justitie een arrest of een beschikking van het Gerecht vernietigt en de zaak voor verdere afdoening naar het Gerecht terugverwijst, wordt de zaak door de beslissing houdende terugverwijzing bij het Gerecht aanhangig."

8 Artikel 217 van dit Reglement bepaalt:

„1. Wanneer de nadien door het Hof van Justitie vernietigde beslissing is gegeven nadat de schriftelijke behandeling ten gronde voor het Gerecht was gesloten, kunnen de partijen in de procedure voor het Gerecht binnen twee maanden te rekenen vanaf de betekening van de beslissing van het Hof van Justitie, schriftelijke opmerkingen indienen over de conclusies die uit de beslissing van het Hof van Justitie moeten worden getrokken voor de beslechting van het geschil. Deze termijn kan niet worden verlengd.

[...]

3. Indien de omstandigheden dit rechtvaardigen, kan de president de indiening van aanvullende memories houdende schriftelijke opmerkingen toestaan."

9 Artikel 219 van het Reglement voor de procesvoering luidt:

„Het Gerecht beslist over de proceskosten van de bij hem ingeleide procedures en van de procedure in hogere voorziening voor het Hof van Justitie."

Voorgeschiedenis van het geding

10 Bij besluit (EU) 2016/1699 van 11 januari 2016 betreffende de staatssteunregeling inzake vrijstelling van overwinst SA.37667 (2015/C) (ex 2015/NN) door België ten uitvoer gelegd (PB 2016, L 260, blz. 61; hierna: „litigieus besluit"), heeft de Europese Commissie vastgesteld dat bepaalde door het Koninkrijk België toegekende vrijstellingen een steunregeling in de zin van artikel 107, lid 1, VWEU vormden die onverenigbaar was met de interne markt en die in strijd met artikel 108, lid 3, VWEU ten uitvoer was gelegd. De Commissie heeft gelast dat de aldus toegekende steun moest worden teruggevorderd van de ontvangers, waarvan het Koninkrijk België nadien een definitieve lijst moest opstellen.

Procedures bij het Gerecht en het Hof en bestreden beslissing

11 Bij verzoekschriften, neergelegd ter griffie van het Gerecht op 22 maart en 25 mei 2016, hebben het Koninkrijk België en Magnetrol International NV beroepen tot nietigverklaring van het litigieuze besluit ingesteld, geregistreerd onder nummer T-131/16 respectievelijk T-263/16.

12 Bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het Gerecht op 2 mei 2016, heeft Soudal beroep tot nietigverklaring van dat besluit ingesteld, geregistreerd onder nummer T-201/16. Bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het Gerecht op 28 juni 2016, heeft Esko-Graphics beroep tot nietigverklaring van het besluit ingesteld, geregistreerd onder nummer T-335/16.

13 Daarna heeft de griffier van het Gerecht de partijen in de zaken T-201/16 en T-335/16 meegedeeld dat de president van de kamer van het Gerecht waarbij de zaak aanhangig was gemaakt, had besloten de procedure in deze zaken te schorsen totdat het geding in de zaken T-131/16 en T-263/16 was beslecht.

14 Bij beschikking van 17 mei 2018 heeft de president van de Zevende kamer (uitgebreid) van het Gerecht besloten de zaken T-131/16 en T-263/16 te voegen voor de mondelinge behandeling en het eindarrest.

15 Bij arrest van 14 februari 2019, België en Magnetrol International/Commissie (T-131/16 en T-263/16, EU:T:2019:91), heeft het Gerecht het litigieuze besluit nietig verklaard.

16 De Commissie heeft op 24 april 2019 hogere voorziening tegen dit arrest ingesteld. Deze hogere voorziening is geregistreerd onder nummer C-337/19 P.

17 Bij beschikkingen van 15 oktober 2019, Commissie/België en Magnetrol International, heeft de president van het Hof Anheuser-Busch InBev SA/NV, Ampar BVBA, Atlas Copco Airpower NV en Atlas Copco AB (C-337/19 P, niet gepubliceerd, EU:C:2019:909), alsook Soudal en Esko-Graphics (C-337/19 P, niet gepubliceerd, EU:C:2019:915), toegelaten tot interventie aan de zijde van Magnetrol International.

18 Bij arrest van 16 september 2021, Commissie/België en Magnetrol International (C-337/19 P, EU:C:2021:741), heeft het Hof:

– het arrest van het Gerecht van 14 februari 2019, België en Magnetrol International/Commissie (T-131/16 en T-263/16, EU:T:2019:91), vernietigd;

– het eerste en het tweede middel van het beroep in zaak T-131/16 en het eerste middel en het eerste onderdeel van het derde middel van het beroep in zaak T-263/16 afgewezen;

– de zaak terugverwezen naar het Gerecht voor afdoening van het derde tot en met het vijfde middel van het beroep in zaak T-131/16 en van het tweede middel, het tweede en het derde onderdeel van het derde middel en het vierde middel van het beroep in zaak T-263/16, en

– de beslissing betreffende de kosten aangehouden.

19 Op 16 november 2021 hebben Soudal en Esko Graphics het Gerecht op grond van artikel 217 van zijn Reglement voor de procesvoering opmerkingen gezonden over de conclusies die moesten worden getrokken uit het arrest van 16 september 2021, Commissie/België en Magnetrol International (C-337/19 P, EU:C:2021:741), ter beslechting van het geding in zaak T-263/16 RENV (hierna: „betrokken opmerkingen”).

20 Bij brief, gedateerd op 6 december 2021 en betekend aan Soudal en Esko-Graphics op 17 december 2021, heeft de griffier van het Gerecht hun meegedeeld dat de president van de kamer van het Gerecht waarbij de zaak aanhangig was gemaakt, had besloten deze opmerkingen niet in het dossier op te nemen omdat zij geen document vormden in de zin van het Reglement voor de procesvoering van het Gerecht.

21 Bij brief van 29 december 2021 aan de president en de leden van het Gerecht hebben Soudal en Esko-Graphics, met name op grond van de beschikking van de president van het Hof van 15 oktober 2019, Commissie/België en Magnetrol International (C-337/19 P, niet gepubliceerd, EU:C:2019:915), en de rechtspraak van het Gerecht, verzocht om de door het Gerecht begane „vergissing" recht te zetten alsook hun hoedanigheid van interveniënt voor het Gerecht te bevestigen, en hebben zij verzocht om een antwoord binnen vijf dagen.

22 Bij brief van 11 januari 2022 heeft de griffier van het Gerecht de ontvangst van rekwirantes' brief van 29 december 2021 bevestigd. Hij heeft tevens gewezen op het „feit" dat het Reglement voor de procesvoering van het Gerecht niet bepaalde dat de interveniënten die waren toegelaten tot de procedure voor het Hof in zaak C-337/19 P opmerkingen konden indienen in zaak T-263/16 RENV, en op artikel 70, lid 2, van dat Reglement voor de procesvoering, waarin wordt bepaald dat de president van het Gerecht kan beslissen om een geschorste procedure vóór het einde van de schorsing te hervatten.

Conclusies van partijen

23 Soudal en Esko-Graphics verzoeken het Hof:

– de bestreden beslissing te vernietigen;

– te gelasten dat hun schriftelijke opmerkingen worden opgenomen in het dossier van zaak T-263/16 RENV, en

– vast te stellen dat rekwirantes hun hoedanigheid van interveniënt in zaak T-263/16 RENV hebben behouden nadat het Hof deze zaak heeft terugverwezen naar het Gerecht.

24 De Commissie verzoekt het Hof:

– de hogere voorziening niet-ontvankelijk te verklaren;

– subsidiair, de hogere voorziening ongegrond te verklaren, en

– Soudal en Esko-Graphics te verwijzen in de kosten.

Hogere voorziening

Ontvankelijkheid van de hogere voorziening

25 De Commissie voert aan dat de hogere voorziening niet-ontvankelijk is vanwege de aard van de bestreden beslissing en het feit dat de hogere voorziening te laat is ingediend.

Middel inzake de aard van de bestreden beslissing

– *Argumenten*

26 De Commissie betoogt dat het Gerecht met de bestreden beslissing slechts heeft geweigerd om de betrokken opmerkingen op te nemen in het dossier van zaak T-263/16 RENV. Deze weigeringsbeslissing valt niet onder een van de categorieën beslissingen waartegen hogere voorziening kan worden ingesteld krachtens artikel 56, eerste alinea, van het Statuut van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: „Statuut").

27 Bovendien bepaalt artikel 57, eerste alinea, van het Statuut weliswaar dat hogere voorziening openstaat tegen beslissingen van het Gerecht waarbij een verzoek tot tussenkomst wordt afgewezen, maar rekwirantes hebben in casu geen verzoek tot tussenkomst ingediend bij het Gerecht. Het Gerecht heeft dus niet een dergelijk verzoek afgewezen, zodat die bepaling in casu niet van toepassing is.

28 Volgens Soudal en Esko-Graphics komt de beslissing van het Gerecht om de betrokken opmerkingen niet op te nemen in het dossier van zaak T-263/16 RENV neer op een impliciete weigering om hen in die zaak toe te laten als interveniënt.

29 De door de president van het Hof in de beschikking van 15 oktober 2019, Commissie/België en Magnetrol International (C-337/19 P, niet gepubliceerd, EU:C:2019:915), toegepaste motivering op grond waarvan Soudal en Esko-Graphics zijn toegelaten tot interventie in hogere voorziening, zijn echter eveneens van toepassing op zaak T-263/16 RENV.

– *Beoordeling*

30 Om te beginnen moet voor het onderzoek van de ontvankelijkheid van de hogere voorziening worden bepaald wat de draagwijdte is van de beslissing die is vervat in de op 6 december 2021 gedateerde brief van de griffier van het Gerecht.

31 In dit verband bepaalt artikel 217, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Gerecht dat, wanneer het Hof een beslissing van het Gerecht vernietigt en de behandeling van de zaak terugverwijst nadat de schriftelijke behandeling ten gronde voor het Gerecht was gesloten, de partijen in de procedure voor het Gerecht binnen twee maanden te rekenen vanaf de betekening van de beslissing van het Hof, schriftelijke opmerkingen kunnen indienen over de conclusies die uit de beslissing van het Hof moeten worden getrokken voor de beslechting van het geschil.

32 Vast staat dat, ten eerste, het onderhavige geval overeenkomt met de hypothese in deze bepaling en, ten tweede, de betrokken opmerkingen zijn ingediend binnen de in die bepaling gestelde termijn die is verlengd met de in artikel 60 van het Reglement voor de procesvoering bepaalde termijn wegens afstand, zodat die opmerkingen niet wegens tardieve indiening zijn afgewezen.

33 Hieruit volgt dat de brief van de griffier van het Gerecht van 6 december 2021, ondanks het summiere karakter ervan, aldus moet worden opgevat dat deze, aangezien daarin is vermeld dat het Gerecht weigert de betrokken opmerkingen in het dossier van zaak T-263/16 RENV op te nemen omdat zij geen document vormen in de zin van het Reglement voor de procesvoering van het Gerecht, de beslissing van het Gerecht weerspiegelt om rekwirantes de hoedanigheid van

interveniënt in die zaak te ontzeggen, een hoedanigheid die zijzelf menen van rechtswege te hebben verworven omdat zij als zodanig tot de hogere voorziening in zaak C-337/19 P waren toegelaten.

34 Deze beoordeling wordt bevestigd door de brief van de griffier van het Gerecht van 11 januari 2022, waarin rekwirantes is gewezen op het „feit" dat het Reglement voor de procesvoering van het Gerecht niet bepaalde dat de interveniënten die waren toegelaten tot de procedure voor het Hof in zaak C-337/19 P, opmerkingen konden indienen in zaak T-263/16 RENV.

35 Het argument van de Commissie dat met de bestreden beslissing slechts is geweigerd om de betrokken opmerkingen op te nemen in het dossier van zaak T-263/16 RENV, moet dus worden afgewezen.

36 Wat betreft het recht om hogere voorziening in te stellen tegen de bestreden beslissing zij benadrukt dat het Hof op 8 maart 2022 heeft beslist dat de onderhavige hogere voorziening, die was ingesteld op grond van artikel 56 van het Statuut, moest worden aangemerkt als hogere voorziening op grond van artikel 57, eerste alinea, van dat Statuut, en dat die kwalificatie vervolgens aan de partijen is meegedeeld bij de betekening van die hogere voorziening per brief van de griffie van het Hof van 14 maart 2022.

37 Artikel 57, eerste alinea, van dat Statuut bepaalt dat hogere voorziening bij het Hof van Justitie openstaat tegen beslissingen van het Gerecht waarbij een verzoek tot tussenkomst wordt afgewezen.

38 In casu staat wel vast dat het Gerecht met de bestreden beslissing geen verzoek tot interventie heeft afgewezen, aangezien rekwirantes geen dergelijk verzoek aan het Gerecht hebben voorgelegd.

39 De strekking van de beslissing die is vervat in de op 6 december 2021 gedateerde brief van de griffier van het Gerecht, om rekwirantes niet te erkennen als interveniënt in zaak T-263/16 RENV, is evenwel soortgelijk aan die van een beslissing van het Gerecht tot afwijzing van een door rekwirantes ingediend verzoek tot interventie, namelijk dat een partij die op grond van artikel 40, tweede alinea, van het Statuut stelt dat zij wegens haar belang bij de beslissing van het rechtsgeding recht heeft op een bijzondere procedurele positie, door deze twee beslissingen alle bij die positie behorende rechten worden onthouden.

40 Wanneer het Hof een hogere voorziening heeft toegewezen, de beslissing van het Gerecht heeft vernietigd en de zaak ter beslechting naar die rechter heeft terugverwezen, kan bovendien van een interveniërende partij bij die hogere voorziening, die meent van rechtswege de hoedanigheid van interveniënt bij het Gerecht te hebben, niet redelijkerwijze worden verlangd dat zij bij het Gerecht een formeel verzoek tot interventie indient met als enige doel krachtens artikel 57, eerste alinea, van het Statuut hogere voorziening te kunnen instellen tegen de beslissing waarbij dat verzoek wordt afgewezen.

41 Het Gerecht zou dat verzoek namelijk hoe dan ook slechts kunnen afwijzen vanwege tardiviteit, omdat een verzoek tot interventie volgens artikel 143, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Gerecht, gelezen in samenhang met artikel 79 van dat Reglement, moet

worden ingediend binnen zes weken vanaf de bekendmaking in het *Publicatieblad van de Europese Unie* van de mededeling waaruit oorspronkelijk is gebleken dat in de betrokken zaak het gedinginleidend verzoekschrift is neergelegd.

42 Als een interveniërende partij in hogere voorziening die, na terugverwijzing van de betreffende zaak naar het Gerecht, stelt van rechtswege interveniënt te zijn voor die rechter, geen hogere voorziening zou kunnen instellen krachtens artikel 57, eerste alinea, van het Statuut tegen een beslissing van het Gerecht waarbij haar die hoedanigheid wordt geweigerd, enkel omdat het Gerecht niet formeel een verzoek tot interventie heeft afgewezen, zou de betrokken partij alle rechterlijke bescherming worden onthouden waarmee zij de procedurele rechten die zij meent te ontlenen aan artikel 40 van dat Statuut kan verdedigen, terwijl artikel 57, eerste alinea, van dat Statuut juist bedoeld is om die bescherming te waarborgen.

43 Indien die interveniënt in hogere voorziening zich terecht zou beroepen op zijn hoedanigheid van interveniënt voor het Gerecht in een zaak die het Hof naar die rechter heeft terugverwezen – een vraagstuk dat bij het onderzoek van de hogere voorziening ten gronde moet worden behandeld en dus niet bij de beoordeling van de ontvankelijkheid ervan kan worden beslecht – zou hem namelijk geen ander rechtsmiddel overblijven om zijn procedurele rechten op grond van artikel 40 van het Statuut te doen gelden.

44 In de eerste plaats kan een partij die in hogere voorziening intervenieert namelijk niet krachtens artikel 56 van het Statuut hogere voorziening instellen tegen een beslissing van het Gerecht waarbij haar de hoedanigheid van interveniënt in de door het Hof naar die rechter terugverwezen zaak is ontzegd.

45 Volgens deze bepaling kan een verzoek om hogere voorziening worden ingediend tegen eindbeslissingen van het Gerecht, alsmede tegen beslissingen die het geding ten gronde slechts gedeeltelijk beslechten of die een einde maken aan een procesincident ter zake van onbevoegdheid of niet-ontvankelijkheid.

46 In casu moet worden geconstateerd dat de bestreden beslissing geen eindbeslissing voor het Gerecht is in zaak T-263/16 RENV en dat deze het geding ten gronde in deze zaak zelfs niet gedeeltelijk beslecht.

47 Voorts maakt de beslissing wel een einde aan een procesincident ter zake van rekwirantes' hoedanigheid van interveniërende partij voor het Gerecht, maar dat incident betreft geen onbevoegdheid of niet-ontvankelijkheid.

48 Het Hof heeft echter geoordeeld dat krachtens artikel 56 van het Statuut ingestelde hogere voorzieningen tegen beslissingen van het Gerecht waarbij een einde wordt gemaakt aan een ander soort procesincident dan die waarnaar deze bepaling verwijst, niet-ontvankelijk moeten worden verklaard (zie in die zin beschikking van 4 oktober 1999, Commissie/ADT Projekt, C-349/99 P, EU:C:1999:475, punten 10 en 11, en arrest van 8 januari 2002, Frankrijk/Monsanto en Commissie, C-248/99 P, EU:C:2002:1, punt 46).

49 Bovendien zij opgemerkt dat het Gerecht, wanneer het een procesincident betreffende onbevoegdheid of niet-ontvankelijkheid beslecht, oordeelt over een verzoek van een partij om een eindbeslissing zonder behandeling ten gronde. Daarom moet een dergelijke beslissing

kunnen worden voorgelegd aan het Hof zonder te wachten op een eventuele beslissing ten gronde. Dat geldt echter niet voor een beslissing waarmee een einde wordt gemaakt aan een procesincident ter zake van een interventie.

50 Het Hof heeft dan ook geoordeeld dat tegen een beslissing van het Gerecht om een verzoek tot interventie in te willigen geen hogere voorziening kan worden ingesteld krachtens artikel 56 van het Statuut (zie in die zin arrest van 29 juli 2019, Bayerische Motoren Werke en Freistaat Sachsen/Commissie, C-654/17 P, EU:C:2019:634, punten 29 en 30).

51 Gelet op het voorgaande moet deze oplossing tevens worden toegepast op een hogere voorziening tegen een beslissing van het Gerecht waarbij een interveniënt in hogere voorziening wordt geweigerd als interveniënt in een door het Hof terugverwezen zaak.

52 In de tweede plaats kan het instellen van een hogere voorziening krachtens artikel 56 van het Statuut tegen een beslissing die een einde maakt aan het processtadium waarin de betrokkene stelt dat hij interveniënt is, die betrokkene geen voldoende rechterlijke bescherming bieden, aangezien die hogere voorziening slechts openstaat voor de partijen voor het Gerecht en dat rechtsmiddel hoe dan ook niet kan waarborgen dat een eventuele interventie bij het Gerecht nut heeft en wordt toegelaten in het processtadium waarin zij daadwerkelijk kan bijdragen aan de mondelinge behandeling door die rechter.

53 Gelet op een en ander kan tegen een beslissing waarbij het Gerecht, in een zaak die na vernietiging van zijn beslissing door het Hof is terugverwezen, een in hogere voorziening interveniërende partij impliciet interventie in die zaak weigert door diens opmerkingen niet op te nemen in het dossier omdat zij geen document vormen in de zin van het Reglement voor de procesvoering van het Gerecht, hogere voorziening worden ingesteld krachtens artikel 57, eerste alinea, van het Statuut.

54 Hieruit volgt dat het middel van de Commissie inzake niet-ontvankelijkheid van de bestreden beslissing moet worden afgewezen.

Middel inzake niet-ontvankelijkheid wegens te late indiening van de hogere voorziening

– *Argumenten*

55 [Zoals gerectificeerd bij beschikking van 18 april 2023] De Commissie herinnert eraan dat artikel 57, eerste alinea, van het Statuut bepaalt dat een hogere voorziening tegen een beslissing van het Gerecht waarbij een verzoek tot interventie is afgewezen, moet worden ingediend binnen twee weken, te rekenen vanaf de betekening van de afwijzende beslissing. Indien deze bepaling van toepassing was op de onderhavige hogere voorziening verstreek de termijn waarbinnen deze had moeten worden ingediend op 10 januari 2022, aangezien de bestreden beslissing aan rekwirantes is betekend op 17 december 2021. De hogere voorziening is echter ingediend op 28 januari 2022 en moet dus niet-ontvankelijk worden verklaard.

56 Een strikte toepassing van de regels inzake de procedurele termijnen is noodzakelijk om de rechtszekerheid te waarborgen en discriminatie of willekeurige behandeling te vermijden.

57 De Commissie is van mening dat rekwirantes zich in casu onterecht beroepen op buitengewone omstandigheden om te rechtvaardigen dat zij de termijn voor de hogere voorziening hebben overschreden. Zij voert meer bepaald aan dat het begrip „verschoonbare dwaling” strikt moet

worden uitgelegd. Rekwirantes kunnen niet beweren dat zij, voordat zij de op 11 januari 2022 gedateerde brief van de griffier van het Gerecht ontvingen, niet wisten dat het Gerecht een definitieve beslissing had genomen. Integendeel, zij erkennen in hun geschriften dat die brief slechts het eerdere oordeel van het Gerecht bevestigde. Het kan dus niet worden aangenomen dat het gedrag van het Gerecht een begrijpelijke verwarring kon veroorzaken bij een justitiabele te goeder trouw die alle zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd die van een marktdeelnemer met normale kennis van zaken mag worden verwacht.

58 Soudal en Esko-Graphics betogen dat de dwaling inzake de rechtsgrondslag van hun hogere voorziening verschoonbaar is.

59 Zij voeren aan dat zij formeel geen verzoek tot interventie hadden overgelegd. Bovendien was de beslissing van het Gerecht hun niet bij beschikking betekend. Evenmin bleek uit de brieven van de griffier van het Gerecht dat het had bedoeld een verzoek om interventie af te wijzen. Het gedrag van het Gerecht heeft dus bij rekwirantes een begrijpelijke verwarring veroorzaakt over welke soort hogere voorziening moest worden ingediend tegen de bestreden beslissing. Blijkens hun brief van 29 december 2021 hadden zij daarenboven te goeder trouw gehandeld en alle zorgvuldigheid aan de dag gelegd die van een marktdeelnemer met normale kennis van zaken mag worden verwacht.

60 Soudal en Esko-Graphics zijn voorts van mening dat de termijn voor indiening van de hogere voorziening in casu is aangevangen bij ontvangst van de op 11 januari 2022 gedateerde brief van de griffier van het Gerecht. Rekwirantes konden namelijk pas na ontvangst van deze brief zeker weten dat de weigering om de betrokken opmerkingen op te nemen in het dossier van zaak T-263/16 RENV niet het gevolg was van een simpele beoordelingsfout maar van een welbewust oordeel van het Gerecht. Subsidiair voeren rekwirantes aan dat de te late indiening van hun hogere voorziening als verschoonbaar moet worden beschouwd omdat het Gerecht blijk had gegeven van dubbelzinnig gedrag.

– *Beoordeling*

61 Artikel 57, eerste alinea, van het Statuut bepaalt dat hogere voorziening openstaat tegen beslissingen van het Gerecht waarbij een verzoek tot tussenkomst wordt afgewezen. Het verzoek om hogere voorziening moet door degene wiens verzoek is afgewezen worden ingediend binnen twee weken, te rekenen vanaf de betekening van de afwijzende beslissing.

62 Op grond van artikel 51 van het Reglement voor de procesvoering van het Hof moet deze termijn van twee weken worden verlengd met een forfaitaire termijn wegens afstand van tien dagen.

63 In casu zijn er, nadat de betrokken opmerkingen bij de griffie van het Gerecht zijn neergelegd, aan rekwirantes twee brieven gericht door de griffier van het Gerecht, gedateerd op respectievelijk 6 december 2021 en 11 januari 2022.

64 Uit de punten 31 tot en met 34 en 53 van deze beschikking blijkt dat de op 6 december 2021 gedateerde brief van de griffier van het Gerecht moet worden begrepen als houdende de beslissing van het Gerecht om rekwirantes te weigeren als interveniënt in zaak T-263/16 RENV. Tegen die beslissing kan hogere voorziening worden ingesteld krachtens artikel 57, eerste alinea, van het Statuut.

65 Hieruit volgt dat de termijn om die hogere voorziening in te dienen is aangevangen op 18 december 2021, de dag volgend op de dag waarop die brief is betekend.

66 De omstandigheid dat de griffier van het Gerecht rekwirantes in antwoord op hun brief van 29 december 2021 een nieuwe brief heeft gezonden, gedateerd op 11 januari 2022, kan niet een nieuwe termijn voor een hogere voorziening doen aanvangen.

67 Ten eerste is met deze tweede brief namelijk slechts de „ontvangst bevestigd" van rekwirantes' brief van 29 december 2021. Ten tweede, gesteld al dat de op 11 januari 2022 gedateerde brief van de griffier van het Gerecht moet worden opgevat als afwijzing van de door rekwirantes in hun brief van 29 december 2021 ingenomen stellingen, bevestigt deze brief van de griffier van het Gerecht, gezien de aard van die stellingen, slechts de beslissing die reeds was vervat in de op 6 december 2021 gedateerde brief van de griffier van het Gerecht.

68 De onderhavige hogere voorziening is dus te laat ingediend.

69 Uit vaste rechtspraak van het Hof blijkt dat slechts in hoogst uitzonderlijke gevallen van toeval of overmacht in de zin van artikel 45, tweede alinea, van het Statuut kan worden afgeweken van de regeling van de Unie inzake de proceduretermijnen, aangezien een strikte toepassing van deze regels vereist is ter wille van de rechtszekerheid en de noodzaak om elke discriminatie of willekeurige behandeling bij de rechtsbedeling te vermijden [zie in die zin arrest van 14 december 2016, SV Capital/ABE, C-577/15 P, EU:C:2016:947, punt 56, en beschikking van de vicepresident van het Hof van 5 juli 2018, Müller e.a./QH, C-187/18 P(I), niet gepubliceerd, EU:C:2018:543, punten 20 en 21].

70 Bovendien kan weliswaar ook van die regeling van de Unie worden afgeweken in het geval dat een partij een verschoonbare dwaling begaat, maar dit begrip – dat strikt moet worden uitgelegd – betreft slechts uitzonderlijke omstandigheden waarin met name de betrokken instelling zich op zodanige wijze heeft gedragen dat dit gedrag, op zichzelf of in doorslaggevende mate, bij een justitiabele te goeder trouw die alle zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd die van een marktdeelnemer met normale kennis van zaken mag worden verwacht, een begrijpelijke verwarring kon veroorzaken [zie in die zin arrest van 14 december 2016, SV Capital/ABE, C-577/15 P, EU:C:2016:947, punt 59, en beschikking van de vicepresident van het Hof van 5 juli 2018, Müller e.a./QH, C-187/18 P(I), niet gepubliceerd, EU:C:2018:543, punt 42].

71 De dwaling van een partij kan dus niet worden verschoond indien het overschrijden van een proceduretermijn te wijten is aan het gebrekkig functioneren van de interne organisatie van die partij of aan de omstandigheid dat haar interne instructies niet zijn opgevolgd, en evenmin wanneer de toepassing van een bepaling geen bijzondere uitleggingsmoeilijkheden oplevert [zie in die zin arrest van 15 december 1994, Bayer/Commissie, C-195/91 P, EU:C:1994:412, punt 28; beschikking van 14 januari 2010, SGAE/Commissie, C-112/09 P, EU:C:2010:16, punt 24, en beschikking van de vicepresident van het Hof van 5 juli 2018, Müller e.a./QH, C-187/18 P(I), niet gepubliceerd, EU:C:2018:543, punt 43].

72 De dwaling kan daarentegen wel worden verschoond in een uitzonderlijke situatie waarin de betrokkene vanwege het gedrag van een instelling en uit het oogpunt van de formulering van de toepasselijke regels geconfronteerd wordt met een reële onzekerheid over met name welke handeling aanvechtbaar is of binnen welke termijn er beroep tegen die handeling moet worden ingesteld (zie in die zin arresten van 18 oktober 1977, Schertzer/Parlement, 25/68, EU:C:1977:158, punt 19, en 5 april 1979, Orlandi/Commissie, 117/78, EU:C:1979:109, punt 11).

73 Uit de rechtspraak van het Hof volgt tevens dat een dwaling kan worden verschoond wanneer die uitzonderlijke omstandigheden het gevolg zijn van het gedrag van een rechterlijke instantie van de Unie [zie in die zin beschikking van 14 januari 2010, SGAE/Commissie, C-112/09 P, EU:C:2010:16, punt 29, en beschikking van de vicepresident van het Hof van 5 juli 2018, Müller e.a./QH, C-187/18 P(I), niet gepubliceerd, EU:C:2018:543, punt 43].

74 In casu moet er om te beginnen op worden gewezen dat, zoals de advocaat-generaal in wezen in punt 79 van zijn conclusie opmerkt, de weigering van het Gerecht om Soudal en Esko-Graphics te erkennen als interveniënt in zaak T-263/16 RENV terwijl zij die hoedanigheid wel hadden in de hogere voorziening in zaak C-337/19 P, een ruptuur vormt met een langdurige, formeel in de rechtspraak opgenomen praktijk van het Gerecht.

75 In het bijzonder heeft het Gerecht in punt 24 van zijn arrest van 23 maart 1993, Gill/Commissie (T-43/89, EU:T:1993:24), geoordeeld dat, aangezien het Hof geen beslissing had genomen omtrent de kosten van een interveniënt maar de gehele zaak naar het Gerecht had verwezen, die interveniënt in hogere voorziening zijn hoedanigheid had behouden in de procedure voor het Gerecht na terugverwijzing van de zaak.

76 Het is waar dat het Gerecht deze oplossing heeft verlaten in de punten 23 tot en met 26 van zijn beschikking van 16 juni 2020, Uniwersytet Wrocławski/REA (T-137/16 RENV, niet gepubliceerd, EU:T:2020:275).

77 Het Gerecht heeft de juistheid van deze oplossing later evenwel opnieuw bevestigd in punt 65 van zijn arrest van 23 september 2020, Spanje e.a./Commissie (T-515/13 RENV en T-719/13 RENV, EU:T:2020:434), door te oordelen dat deze voortkwam uit een goede rechtsbedeling en verenigbaar was met het Reglement voor de procesvoering van het Gerecht.

78 De omstandigheid dat de Commissie hogere voorziening heeft ingesteld tegen dit laatste arrest is hier niet relevant, omdat de wijze waarop het Gerecht in dat arrest zijn eigen procedureregels heeft uitgelegd op de datum waarop rekwirantes de brief van de griffier van het Gerecht van 6 december 2021 hebben ontvangen hoe dan ook terecht kon worden beschouwd als een weerslag van de bij die rechterlijke instantie gevolgde praktijk.

79 Vervolgens zij benadrukt dat deze brief summier was, aangezien daarin niet uitdrukkelijk was verklaard dat het Gerecht rekwirantes hun hoedanigheid van interveniënt weigerde en er, behalve een algemene verwijzing naar zijn Reglement voor de procesvoering, in die brief niet naar de grond van de bestreden beslissing werd verwezen en a fortiori niet werd uiteengezet hoe het Gerecht voortaan zijn eigen procedureregels wilde uitleggen.

80 Het summiere karakter van die brief moet, tegen het licht van de in de punten 74 tot en met 78 van deze beschikking beschreven context, worden geacht bij de justitiabele te goeder trouw een begrijpelijke verwarring te hebben veroorzaakt aangaande de strekking van de brief en de mogelijkheid om onverwijld hogere voorziening in te stellen tegen de daarin vervatte beslissing.

81 In deze context kan rekwirantes' keuze om een einde proberen te maken aan deze verwarring door op 29 december 2021 een brief te schrijven aan het Gerecht, waarin zij het Gerecht argumenten betreffende hun specifieke processituatie voorlegden en om opheldering verzochten over hoe het Gerecht die situatie wilde beoordelen, niet worden beschouwd als een keuze die een zorgvuldig persoon met normale kennis van zaken niet had gemaakt.

82 Tot slot volgt uit de punten 36 tot en met 53 van de onderhavige beschikking dat, op de datum waarop de onderhavige hogere voorziening is ingesteld, de rechtsgrondslag van de hogere voorziening die moest worden ingesteld tegen de beslissing van het Gerecht om een interveniënt in hogere voorziening de hoedanigheid van interveniënt in een door het Hof terugverwezen zaak te verlenen, niet duidelijk bleek uit de bewoordingen van de artikelen 56 en 57 van het Statuut of de rechtspraak van het Hof.

83 De moeilijkheid om op die datum vast te stellen welke regeling gold voor de hogere voorziening die kon worden ingesteld tegen de bestreden beslissing is hier van doorslaggevend belang, aangezien een hogere voorziening krachtens artikel 56 van dat Statuut binnen twee maanden na de beslissing van het Gerecht moet worden ingesteld en die krachtens artikel 57 ervan binnen twee weken.

84 Uit lezing van de overwegingen in de punten 74 tot en met 83 van de onderhavige beschikking in hun onderlinge samenhang volgt dat rekwirantes' dwaling aangaande de termijn waarbinnen de onderhavige hogere voorziening had moeten worden ingesteld, als verschoonbaar moet worden beschouwd.

85 Het middel waarmee de Commissie aanvoert dat de hogere voorziening niet-ontvankelijk is omdat zij te laat is ingediend, moet dus worden afgewezen.

86 De hogere voorziening moet bijgevolg ontvankelijk worden verklaard.

Ten gronde

Argumenten

87 Soudal en Esko-Graphics betogen met één middel dat het Gerecht tweemaal blijk heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting: ten eerste heeft het geweigerd om de opmerkingen die zij wensten in te dienen over de conclusies die moesten worden getrokken uit het arrest van 16 september 2021, Commissie/België en Magnetrol International (C-337/19 P, EU:C:2021:741), op te nemen in het dossier van zaak T-263/16 RENV en ten tweede heeft het geweigerd om hen toe te laten als interveniënt in die zaak.

88 In de eerste plaats blijkt uit de rechtspraak van het Gerecht dat artikel 217, lid 1, van zijn Reglement voor de procesvoering het begrip „partijen in de procedure voor het Gerecht" niet definieert en dus niet uitsluit dat interveniënten in hogere voorziening deze hoedanigheid kunnen verkrijgen ingeval de zaak naar het Gerecht wordt terugverwezen. Op grond van deze rechtspraak hadden Soudal en Esko-Graphics schriftelijke opmerkingen moeten kunnen indienen in de zin van artikel 217, lid 1, hetgeen zij binnen de in dat artikel gestelde termijn hebben gedaan.

89 In de tweede plaats zou het, zoals het Gerecht steeds heeft geoordeeld, de goede rechtsbedeling en de continuïteit van het debat in rechte ten goede komen als een partij die tot interventie in een hogere voorziening is toegelaten interveniënt blijft wanneer de zaak naar het Gerecht wordt terugverwezen nadat zijn beslissing is vernietigd. Rekwirantes hadden dus als interveniënt in zaak T-263/16 RENV moeten worden beschouwd zonder het Gerecht om interventie te hoeven verzoeken.

90 Blijkens de rechtspraak van het Gerecht biedt deze oplossing tevens het voordeel dat het over de kosten kan beslissen wanneer het Hof die voor de terugverwijzing van de zaak heeft aangehouden. Dat is in casu juist het geval.

91 Volgens de Commissie heeft het Gerecht rekwirantes terecht niet erkend als interveniënt in zaak T-263/16 RENV.

92 Artikel 217, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Gerecht staat het indienen van schriftelijke opmerkingen na terugverwijzing van de zaak door het Hof naar het Gerecht namelijk niet toe aan „de partijen in de procedure voor het Hof" of de „partijen in hogere voorziening", maar uitsluitend aan de „partijen in de procedure voor het Gerecht". Artikel 1, lid 2, onder c), van dit Reglement voor de procesvoering verduidelijkt de strekking van artikel 217, lid 1, door de termen „partijen" en „partij" te definiëren als „elke partij in het geding, met inbegrip van de interveniënten".

93 Aangezien rekwirantes geen aanspraak kunnen maken op de hoedanigheid van „partij in de procedure voor het Gerecht", zou door toewijzing van de onderhavige hogere voorziening een categorie interveniënten sui generis in het leven worden geroepen, die zich niet hoeft te houden aan de termijn in artikel 143, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Gerecht en evenmin aan de voorwaarden van artikel 143, lid 2, van dat Reglement. Indien dergelijke partijen worden toegelaten tot interventie kan de Commissie niet meer antwoorden op de door hen ingediende opmerkingen. Daarbij zou die oplossing er in de praktijk toe leiden dat de schorsing van bepaalde zaken om een proefproces te kunnen aanwijzen en bij voorrang te behandelen, wordt omzeild.

94 Voorts gaat het bij de door rekwirantes aangehaalde rechtspraak van het Gerecht om slechts twee beslissingen. Tegen de meest recente daarvan is hogere voorziening ingesteld, waarin de Commissie bestrijdt dat een interveniënt in hogere voorziening de hoedanigheid van interveniënt voor het Gerecht heeft. Rekwirantes verkeren overigens in een andere situatie dan die van de partijen in de zaken die aanleiding hebben gegeven tot die twee beslissingen van het Gerecht.

Beoordeling

95 Artikel 1, lid 2, onder c), van het Reglement voor de procesvoering van het Gerecht bepaalt dat onder „partij" en „partijen", zonder nadere aanduiding, in het kader van dit Reglement elke partij in het geding wordt verstaan, met inbegrip van de interveniënten.

96 Deze bepaling van algemene strekking verduidelijkt evenwel niet in welke gevallen het Gerecht iemand moet erkennen als interveniënt.

97 De artikelen 142 tot en met 145 van dit Reglement regelen de interventie voor het Gerecht door voor te schrijven hoe verzoeken tot interventie moeten worden overgelegd en behandeld. Die artikelen bepalen echter niet welke hoedanigheid moet worden verleend aan personen die door het Hof zijn toegelaten tot interventie in een zaak in hogere voorziening, wanneer het Hof de hogere voorziening heeft toegewezen, de beslissing van het Gerecht heeft vernietigd en de zaak naar deze laatste heeft terugverwezen voor verdere afdoening.

98 De artikelen 217 en 218 van het Reglement voor de procesvoering, die het procesverloop en de toepasselijke regels bepalen voor procedures nadat een beslissing van het Gerecht is vernietigd en de zaak ernaar is terugverwezen, schrijven evenmin voor wat in die procedures de status van de interveniënten in hogere voorziening is.

99 In deze context zij opgemerkt dat, zoals rekwirantes benadrukken, de behandeling door het Gerecht van een zaak nadat het Hof de beslissing van het Gerecht heeft vernietigd en de zaak daarnaar heeft terugverwezen, een voortzetting is van de voor het Hof gevoerde hogere voorziening.

100 Het Reglement voor de procesvoering van het Gerecht verwijst uitdrukkelijk naar deze continuïteit. Om te beginnen blijkt uit artikel 215 van dit Reglement dat de zaak onmiddellijk bij het Gerecht aanhangig wordt door de beslissing van het Hof houdende vernietiging van de beslissing van het Gerecht en terugverwijzing van de zaak. Vervolgens loopt, overeenkomstig artikel 217 van het Reglement, de termijn om opmerkingen in te dienen over de conclusies die uit deze beslissing van het Hof moeten worden getrokken voor de beslechting van het geschil, vanaf de betekening van die beslissing. Ten slotte bepaalt artikel 219 van het Reglement voor de procesvoering dat het Gerecht beslist over de proceskosten van zowel de bij hem ingeleide procedures als de procedure in hogere voorziening bij het Hof.

101 Voorts bepaalt artikel 61, tweede alinea, van het Statuut dat, indien het Hof een beslissing van het Gerecht vernietigt en de zaak terugverwijst, het Gerecht is gebonden aan de beslissing van het Hof over de rechtsvragen.

102 Het staat bijgevolg aan het Gerecht om bij de nieuwe behandeling van het beroep in eerste aanleg nadat de zaak is terugverwezen, vast te stellen wat de gevolgen van het arrest van het Hof in hogere voorziening zijn voor de uitkomst van het geding tussen de partijen.

103 In dat kader heeft de door artikel 217 van het Reglement voor de procesvoering van het Gerecht toegestane indiening van opmerkingen door de partijen juist als doel hen in staat te stellen hun standpunt over die gevolgen voor de uitkomst van dat geding uiteen te zetten en de informatie van het Gerecht op dat punt aan te vullen.

104 Dit artikel, net als artikel 172 van het Reglement voor de procesvoering van het Hof, dat elke partij in de desbetreffende zaak voor het Gerecht die een belang heeft bij de toewijzing of de afwijzing van de hogere voorziening toestaat om een memorie van antwoord in te dienen bij het Hof, beoogt dus de continuïteit van het debat in rechte te waarborgen wanneer dezelfde zaak door beide rechterlijke instanties van de Unie wordt behandeld.

105 In de eerste plaats veronderstelt de erkenning door het Hof van iemands hoedanigheid van interveniënt, overeenkomstig artikel 40, tweede alinea, van het Statuut, dat de betrokkene een belang bij de beslissing van het aan het Hof voorliggende geding heeft kunnen aantonen.

106 Indien een interveniënt in hogere voorziening na terugverwijzing van de zaak door het Hof voor het Gerecht niet als interveniënt wordt erkend, is het gevolg dus dat, aangezien de betrokkene het Gerecht niet meer kan verzoeken om interventie om de in punt 41 van deze beschikking uiteengezette reden, hem geen mogelijkheid meer wordt geboden om opmerkingen bij het Gerecht in te dienen over de consequenties die moeten worden getrokken uit een beslissing van het Hof die nochtans zijn belangen raakt.

107 Artikel 40, tweede alinea, van het Statuut bepaalt overigens dat personen die aannemelijk kunnen maken dat zij een belang hebben, kunnen interveniëren in het „rechtsgeding". Blijkens de artikelen 55 en 56 van dat Statuut is – althans in de Franse taalversie – het begrip „rechtsgeding", waarmee het geschil tussen de partijen wordt bedoeld, anders dan „aanleg", dat de bij de geadieerde rechter aanhangige procedure betreft.

108 Het kan niet volledig worden uitgesloten dat, in bepaalde gevallen, met name wanneer het Hof definitief heeft geoordeeld over bepaalde onderdelen van een zaak alvorens deze naar het Gerecht terug te verwijzen, een interveniënt in hogere voorziening geen belang meer heeft bij de beslissing van het geding voor het Gerecht. Die omstandigheid kan evenwel op zichzelf niet rechtvaardigen dat een interveniënt in hogere voorziening die hoedanigheid niet kan verkrijgen in een zaak die het Hof heeft terugverwezen naar het Gerecht, aangezien de rechterlijke instanties van de Unie tijdens de procedure moeten verifiëren of het belang dat een interventie rechtvaardigde nog bestaat (zie in die zin arrest van 8 juli 1999, Hüls/Commissie, C-199/92 P, EU:C:1999:358, punten 52-55).

109 Zoals rekwirantes benadrukken, is hun interventie voor het Hof in casu toegelaten omdat zij er belang bij hadden dat de door het Gerecht uitgesproken nietigverklaring, ex tunc en erga omnes, van het litigieuze besluit definitief zou worden (zie in die zin beschikking van de president van het Hof van 15 oktober 2019, Commissie/België en Magnetrol International, C-337/19 P, niet gepubliceerd, EU:C:2019:915, punt 17), en juist die nietigverklaring vormt het voorwerp van de procedure in zaak T-263/16 RENV waarin rekwirantes stellen te kunnen interveniëren.

110 In de tweede plaats leidt de oplossing van het Gerecht in de bestreden beslissing ertoe dat de continuïteit van het debat in rechte in een zaak en de omvang van de gevolgen van toelating van een partij tot interventie voor het Hof afhankelijk worden gemaakt van de beslissing van het Hof om overeenkomstig artikel 61, eerste alinea, van het Statuut zelf de zaak definitief af te doen of deze integendeel naar het Gerecht terug te verwijzen.

111 Zoals de advocaat-generaal in punt 87 van zijn conclusie heeft opgemerkt, kan de interveniënt in hogere voorziening, in het geval dat het Hof de zaak zelf afdoet in plaats van deze terug te verwijzen naar het Gerecht, namelijk zijn argumenten naar voren brengen voor de rechterlijke instantie van de Unie die beslist op het beroep in eerste aanleg, terwijl die interveniënt deze mogelijkheid niet krijgt wanneer de zaak naar het Gerecht wordt terugverwezen.

112 In de derde plaats blijkt de door het Gerecht gegeven oplossing de continuïteit van het debat in rechte voor de rechterlijke instanties van de Unie des te meer te kunnen aantasten omdat de interveniënt in hogere voorziening opnieuw moet kunnen deelnemen aan de procedure voor het Hof – met inachtneming van de voorwaarden in artikel 40 van het Statuut en de relevante bepalingen in het Reglement voor de procesvoering van het Hof – in geval van een hogere voorziening tegen een nieuwe beslissing van het Gerecht na terugverwijzing van de zaak door het Hof, zodat die interveniënt binnen één rechtsgeding met onderbrekingen deelneemt aan de procedure voor de rechterlijke instanties van de Unie.

113 In de vierde plaats bepaalt artikel 184, lid 2, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof dat, wanneer de hogere voorziening ongegrond is of wanneer het Hof, bij gegrondheid ervan, de zaak zelf afdoet, het Hof over de kosten beslist.

114 Uit deze bepaling volgt a contrario dat het Hof niet over de kosten beslist wanneer de hogere voorziening gegrond is maar het de zaak terugverwijst.

115 In dat geval beslist het Gerecht noodzakelijkerwijze over de kosten van de procedure in hogere voorziening, zoals artikel 219 van zijn Reglement voor de procesvoering overigens uitdrukkelijk bepaalt.

116 Indien een interveniënt in hogere voorziening de hoedanigheid van interveniënt wordt geweigerd in een door het Hof naar het Gerecht terugverwezen zaak, brengt dat bijgevolg mee dat, wanneer voor het Hof is gevorderd dat een andere partij in de kosten van deze interveniënt wordt verwezen dan wel dat deze interveniënt wordt verwezen in de kosten van een andere partij, ofwel die vorderingen niet worden onderzocht door een rechterlijke instantie van de Unie, ofwel het Gerecht moet oordelen over vorderingen ten aanzien van iemand die niet aan de procedure voor hem deelneemt en die zijn vorderingen dus niet heeft kunnen beargumenteren tijdens deze procedure.

117 Dat zou in de onderhavige zaak precies het geval zijn.

118 In casu heeft de Commissie namelijk gevorderd dat rekwirantes worden verwezen in de kosten van de procedure in hogere voorziening in zaak C-337/19 P.

119 Aangezien het Hof in het arrest van 16 september 2021, Commissie/België en Magnetrol International (C-337/19 P, EU:C:2021:741), de beslissing omtrent de kosten heeft aangehouden, staat het aan het Gerecht om, zoals rekwirantes betogen, hen bij de behandeling van zaak T-263/16 RENV eventueel te verwijzen in de kosten van de procedure in hogere voorziening in zaak C-337/19 P.

120 In de vijfde plaats kunnen de argumenten die de Commissie aanvoert tegen de erkenning van een interveniënt in hogere voorziening als interveniënt voor het Gerecht na terugverwijzing door het Hof, niet slagen.

121 Om te beginnen, hoewel de erkenning van een interveniënt in hogere voorziening voor het Hof als interveniënt voor het Gerecht niet geregeld wordt door artikel 143 van het Reglement voor de procesvoering van het Gerecht, wordt die interventie voor het Gerecht niet zonder formeel of materieel vereiste toegelaten. De betrokkene moet namelijk eerst, volgens de in artikel 40 van het Statuut bepaalde voorwaarden en volgens de relevante bepalingen van het Reglement voor de procesvoering van het Hof, door het Hof zijn toegelaten tot interventie.

122 Vervolgens is het feit dat deze oplossing een partij toestaat om opmerkingen in te dienen waarop de andere partijen bij de procedure voor het Gerecht niet kunnen reageren, niet relevant aangezien, ten eerste, het Reglement voor de procesvoering van het Gerecht geen algemeen recht verleent om te antwoorden op opmerkingen die zijn ingediend op grond van artikel 217 van dat Reglement, en ten tweede, artikel 217, lid 3, van dat Reglement niettemin bepaalt dat, indien de omstandigheden dit rechtvaardigen, de indiening van aanvullende memories houdende schriftelijke opmerkingen kan worden toegestaan.

123 Wat betreft ten slotte het argument van de Commissie dat, als voor het Gerecht de interventie zou worden toegelaten van een interveniënt in hogere voorziening die tevens verzoeker is in een zaak die door het Gerecht vanwege aanwijzing van een proefzaak is geschorst, die schorsingsbeslissing zou worden omzeild, zij erop gewezen dat een dergelijke schorsingsbeslissing er niet toe kan leiden dat de toelating tot interventie van die verzoeker bij een rechterlijke instantie van de Unie wordt belemmerd, wanneer die interventie moet worden toegelaten op grond van artikel 40 van

het Statuut (zie in die zin beschikking van de president van het Hof van 15 oktober 2019, Commissie/België en Magnetrol International, C-337/19 P, niet gepubliceerd, EU:C:2019:915, punten 14 en 18 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

124 Gelet op het bovenstaande moet worden vastgesteld dat, in het kader van een samenhangende onderlinge aansluiting van de procedures voor het Hof en het Gerecht, op grond van dit artikel 40, de eerbiediging van de procesrechten van interveniënten door het Reglement voor de procesvoering van het Gerecht en het beginsel van goede rechtsbedeling, een interveniënt in hogere voorziening van rechtswege tevens de hoedanigheid van interveniënt voor het Gerecht heeft wanneer een zaak naar die rechterlijke instantie wordt terugverwezen nadat het Hof een beslissing ervan heeft vernietigd.

125 In casu staat vast dat, bij beschikking van de president van het Hof van 15 oktober 2019, Commissie/België en Magnetrol International (C-337/19 P, niet gepubliceerd, EU:C:2019:915), Soudal en Esko-Graphics zijn toegelaten tot interventie voor het Hof in zaak C-337/19 P en dat het Hof bij het arrest van 16 september 2021, Commissie/België en Magnetrol International (C-337/19 P, EU:C:2021:741), het arrest van het Gerecht van 14 februari 2019, België en Magnetrol International/Commissie (T-131/16 en T-263/16, EU:T:2019:91), heeft vernietigd en de zaken T-131/16 en T-263/16 heeft terugverwezen opdat het Gerecht uitspraak doet over enkele van de in die zaken aangevoerde middelen.

126 Hieruit volgt dat het Gerecht blijk heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door rekwirantes de hoedanigheid van interveniënt in de bij hem aanhangige zaak T-263/16 RENV te weigeren.

127 Derhalve moet rekwirantes' enige middel worden toegewezen en de bestreden beslissing worden vernietigd.

Procedure bij het Gerecht

128 Overeenkomstig artikel 61, eerste alinea, van het Statuut kan het Hof in geval van vernietiging van de beslissing van het Gerecht de zaak zelf afdoen wanneer deze in staat van wijzen is, dan wel haar voor afdoening terugverwijzen naar het Gerecht.

129 In casu volgt uit de punten 124 tot en met 126 van deze beschikking dat Soudal en Esko-Graphics in deze zaak van rechtswege de hoedanigheid bezitten van interveniënt voor het Gerecht en bijgevolg beschikken over alle bij die hoedanigheid behorende rechten, in het bijzonder het recht om opmerkingen in te dienen krachtens artikel 217, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Gerecht.

130 Derhalve staat het aan het Gerecht om de uit die hoedanigheid voortvloeiende procedurele maatregelen te treffen.

Kosten

131 Volgens artikel 184, lid 2, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof beslist het Hof over de proceskosten wanneer de hogere voorziening gegrond is en het de zaak zelf afdoet.

132 Volgens artikel 138, lid 1, van dit Reglement, dat ingevolge artikel 184, lid 1, daarvan van toepassing is op de procedure in hogere voorziening, wordt de in het ongelijk gestelde partij in de kosten verwezen, voor zover dit is gevorderd.

133 Hoewel de Commissie in het ongelijk is gesteld, hebben Soudal en Esko-Graphics niet gevorderd dat zij in de kosten wordt verwezen. Elke partij zal dus haar eigen kosten van deze procedure in hogere voorziening dragen.

Het Hof (Grote kamer) beschikt:

1) De beslissing van het Gerecht van de Europese Unie van 6 december 2021, waarbij het heeft geweigerd Soudal NV en Esko-Graphics BVBA te erkennen als interveniënt in zaak T-263/16 RENV en hun schriftelijke opmerkingen over de conclusies die moesten worden getrokken uit het arrest van het Hof van 16 september 2021, Commissie/België en Magnetrol International (C-337/19 P, EU:C:2021:741), op te nemen in het zaakdossier ter beslechting van het geding in deze zaak, wordt vernietigd.

2) Soudal NV, Esko-Graphics BVBA en de Europese Commissie dragen elk hun eigen kosten.

ondertekeningen